

## بسم الله الرحمن الرحيم

### سی گام خودسازی      گام نوزدهم: رجا (امیدواری)

«اللَّهُمَّ وَفِّرْ فِيهِ حَظِّي مِنْ بَرَكَاتِهِ» «بار خدایا بهره ام را از برکات این روز فزونی بخش» دعای روز نوزدهم ماه رمضان

از گام های دیگر سالک الی الله، امیدواری به رحمت خداوند است که از فضل خویش بر نعمت های او بیفزاید. انسان با امید زنده است و آرزوها جهت دهنده اوست؛ آرزوی مثبت، تلاش و کوشش انسان را برای انجام کارهای خیر افزون می کند. راه خدا بی نهایت است و برکت ها و نعمت های خدا نیز بی نهایت. هیچ عیبی بر بنده نیست که نعمت های گسترده ی الهی را آرزو کند و در صدد به دست آوردن آن باشد. اما این را نیز نباید فراموش کرد که بهشت را به بهای می دهند نه به بهانه؛ بخشش های خدا گزاف و بی حساب نیست و از عدالت خدا به دور است اگر همان گونه که به بندگان عابد، زاهد، شکیبا، مجاهد و متعهد خود اجر و پاداش می دهد، به کسانی که بدان درجه از عبادت و تلاش و کوشش تن نمی دهند نیز بدهد. این نکته را نیز نباید از نظر دور داشت که خداوند از فضل خود، کار نیک اندک را می پذیرد و از گناهان بزرگ (در صورت توبه) در می گذرد. «یامن یقبل الیسیر ویعفو عن الکثیر»؛ این فضل گسترده ی الهی است که انسان را هم چنان امیدوار نگه می دارد. از این روست که سالک الی الله باید همواره بین خوف و رجا زندگی کند.

پیر هرات در کتاب صد میدان گوید: «میدان چهل و سوم رجا است. از میدان فرار، میدان رجا زاید. قوله تعالی: «یحذرا لآخره، ویرجوا رحمہ ربہ». رجا امید است و یقین را دو پر است: یکی «ترس» و دیگری «امید».

مرغ ایمان را دو پر «خوف» و «رجا» ست مرغ را بی پر پرانیدن خطاست(1)

و در تفسیر سوره اعراف گوید: هرکس را امیدی است و امید عارف دیدار، عارف را بی دیدار، نه به مزد حاجت است، نه به بهشت کار. همگان بر زندگانی عاشقتد و مرگ برایشان دشوار. عارف به مرگ محتاج است؛ به امید دیدار.

گوش، از لذت سماع برخوردار. لب، حق مهر را وام گذار.

دیده، آراسته ی روز دیدار.

جان، از شراب وصال بس خمار!(2)

[ذکر این روز «یا هادِیاً اِلَی الْحَقِّ الْمُبِینِ» است.] [ذکر این روز «یا هادِیاً اِلَی الْحَقِّ الْمُبِینِ» است.]

1- خواجه عبدالله انصاری، منازل السائرین به نقل از صد میدان، ص 307.

2- رشید الدین میبیدی، ابوالفضل، کشف الاسرار و عده الابرار، تفسیر سوره اعراف، ج 3، ص 732.

<http://vufarhangi.whc.ir>